

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

(Συνεχίζεται έξ του προηγούμενου)

“Ο Βρανάς είχε πάρει τὸ κεφάλι του καὶ σκεπτόταν. Ἡ ὀφειλι-
ζομένη τῆς Αἴνας τὸν χαιδεύει ὅλα του τὰ σχέδια. Ἐπρεπε νὰ προ-
λάβῃ ὅπως αὐτὴς τις κακοποιεῖ, μὲ κάθε τρόπο. Νὰ συζητήσει τὴ
Αἴνα μὲ συμβουλὲς καὶ νὰ ἰσορροπήσῃ καὶ νὰ μίσησῃ ἀμέσως τῆς
Αἴζας.

Ἐπιλοπόντας του νὰ σκεπτόται ἡ Αἴνα, δὲν τὸν μολοῦσε. Περιέμενε
τὴν ἀπάντησίν του χαριεύνοντας τὰ μαλλιά του...

Ἐὰν τέλος, ὁ Βρανάς τῆς φέρεται τὰ χέρια καὶ τῆς εἶπε :

Τὸ σκέφτηκες καλὰ αὐτὸ ποὺ ζητάς, ἀγάπη μου ;

Ναί, Γιώργου, ποὺ καλὰ. Γιατὶ μὲ ποῦτάς; Ἀισχύρις;

“Ὀχι, κοριτσά μου, ὄχι. Σ' ἀγαπῶ τόσο, ποὺ ἢ σκεπὸν σου αὐτὴ
μὲ ξεφορτωθῆναι. Μὰ πρέπει, ὅπως νὰ μὴ βιαστούμε. Νὰ λάβουμε
τὰ μέτρα μας. Νὰ βρούμε μὰ φοιάδα, μὰ μυστικὴ φοιάτσα, γὰ νὰ
καθίσαμε τὴν ἀγάπὴ μας. Συμφωνεῖς ;

Ναί, νὰ, χρυσέ μου, ἀπάντησε ἡ Αἴνα, κλεινοντας τὰ μάτια
τῆς σὺν τὰ νεύροντάς της.

Φίλησε λοιπὸν τὸ μυστικὸν μας. Κι' ἐγὼ δὲ ἔτοιμάσω στὸ με-
τέρι τὰ πάντα...

— Ἀλήθεια... Θεέ μου!... Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη!... Ναί, Γιώρ-
γου, καὶς ὅπως ἔρεπε. Κι' ἐγὼ θὰ περιμένω... Ἐὰν περιμένω ἢ ἀγωνία... Ἦσως εἶσαι καλὸς,
ἀγάπη μου!... Ἦσως εἶσαι καλὸς!... Φίλησέ με,
ἀγαπημένε μου!...

“Ο Βρανάς τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φέρεται. Κατοῦθαινε πρὶν πὸς δὲν μπορούσε νὰ ξεφύ-
γῃ. Ἄν διατάξῃ, ἔπειτα καὶ Αἴνα, θὸ ἔδειχνε
στὴν Αἴνα πὸς δὲν τὴν ἀγαπάει.

— Δαιμόν; Συμφωνεῖς, ἀγάπη μου; Ποῦτάς
πάλι ἡ Αἴνα, Ἦξέ μου, Κοριτσάκι ἀπ' τὴν γῆλιν
σου, Γιώργου, πεθύνα ἀπὸ ἀγωνία... Ἦξέ μου,
συμφωνεῖς ; Συμφωνεῖς ἀπολύτως ;

— Ναί, Αἴνα μου, νὰ ἀγαπημένη μου. Θὰ
κάνω ἐκεῖνο ποὺ θές ἐσύ. Θὰ σέ πάρω καὶ θὰ
φύγωμαι.

Ἡ Αἴνα ἀνοεῖ τὰ λόγια αὐτὰ καὶ μὲθεῖν
ἀπὸ χαρὰ, ἀπὸ εὐτυχία.

Τότε πρὶν τοῦ συμφωνήσῃ, δὲν ποῦται νὰ
ζήνων καρῶ. Ἄγ ἦσαν δυνατὸν, θὰ τὸν ἀκο-
λοῦθοῦσε τὸν ἀγαπημένο της καὶ τὴν ἴδια στιγ-
μῇ. Γι' αὐτὸ ποῦται ἀνεπίσημα τὸ Γιώργου :

— Ἦότε, χρυσέ μου; Ἦξέ μου, ἄχ πέξ μου,
ἀγαπημένε μου, ποῦε θὰ γοῦν αὐτός; Ὅσο τὸ
δυνατὸν πὸ γρήγορα, δὲν εἶν' ἐτσι; Σὲ λίγες
μέρες, τὴν Κοριτσά... Γιατὶ νὰ περιμένουμε;...
Γιατὶ νὰ μὴ βιαστούμε;... τὴν Κοριτσά, Γιώργου
μου...

— τὴν Κοριτσά, ἀποκρίθηκε ὁ Βρανάς, χω-
ρὶς νὰ σκεπτεται πρὶν τί λέει.

— Ἀγάπὴ μου, ἀγάπη μου, ἀγάπη μου!...
Ἄν ἔμερες τόσο εἶμαι εὐτυχισμένη!... Κι' ὅλη
αὐτὴ τὴν εὐτυχία τὸν χροιστῶ σὲ σένα. Ἀφρέ
μὲ νὰ σέ φιλῶμαι, χρυσέ μου, ἀφρέ μὲ νὰ σέ φιλέωμαι. Νὰ ἔτσι!...

Τὸν σφίγγει στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν γελάει φιλιά. Ἀρπάζει
τὸ κεφάλι του στὰ χέρια της καὶ κολλεῖ τὰ γέλια της στὸ πρῶτον
του. Τὸν φιλεῖ παρὰφωρα, τρελλά, στὰ μάτια, στὰ μάγουλα, στὰ
μαλλιά. Τὸν γελάει φιλιά τὰ χέρια...

Μπορὸς στὴν ἐκρηκτὴ αὐτὴ τὸν πόθος της, μπορὸς στή φωτιά αὐτὴ
τῆς μεγάλης παθητικῆς ἀγάτης, μπορὸς τὸν ξεχάσει αὐτὸ τὸ
πόθος, ὁ Βρανάς τὰ χέρια, τρελλάται, σασιέται...

Θέλει γὰ φρεσίνῃσῃ ἐφ' ἑαυτῆς πρὶν, ἀγάπη μου, φάντασμα, μὰ δὲν βρῶ-
σκει καρῶ. Τὰ φιλιά της Αἴνας τὸν τρελλοῦνται, τὸν κλεινοντὸ τὸ
σπῆμα, τὸν σφραγίζοντὸ τὰ χέρια!...

Τὸν φιλεῖ, τὸν χαριεῖν, τὸν σφίγγει ἐπάνου της καὶ συγχρόνως
ποὺ φρεσίνῃσῃ λόγια λυγρῆς, λόγια τρελλῆς, ἀμυγαλιῆς ἀγάτης :

— Εἶμαι ὁμοῦς μόνος!... Δικό μου γὰ πάντα, ἀγαπημένε μου...
Κουέντας δὲν θὰ μπορῆσῃ νὰ μὴς χωρήσῃ περὶ... Μὰ στιγμῇ ἂν σέ
χάσω, θὰ σκοτωθῶ!... Θὰ πεθάνω ἀν πάσης καὶ γὰ μὰ στιγμῇ νὰ
μ' ἀγαπᾷς... Καταλαβαίνεις, Γιώργου μου!... Ἡ δική μου ἀγάπη δὲν
μπορεῖ μὲ τὸν ἄλλον γενναῖος!... Τὸ ἔξερα πὸς ἔναν μονάχα ἀν-
θρώπου θ' ἀγαποῦσα στή ζωῇ μου... Κι' αὐτός εἶσαι
ἐσύ... Ἐσύ, χρυσέ μου, δὲν γίνεσαι μου ἀγαπημένε,
ἐσύ τρελλὸ μου ἄνθρωπο!... Θὰ δῆξ τὴ θωρία ποὺ θάνα
ἡ ζωῇ μας, Γιώργου... Θὰ σέ λατρεύω!... Θὰ ζήλωμαι
εὐτυχισμένη!... Καὶ σὲν ἄλλο κόμμα, ποὺ θὰ πάμε,
κι' ἐσεῖ θ' ἀγαποῦσατε, ἀγαπημένε μου Γιώργου,

καίμε τῆς ζωῆς μου, ἀφέντη τῆς πληγωμένης μου καρδιάς, μονοδικά
μου πόθε, γλυκεριά μου παρηγοριά!...

Τὴ στιγμῇ αὐτὴ ἀνοεῖται νὰ ζητήσῃ κατὸ ἢ πόρα.

Ἡ Αἴνα τραβήχτηκε πρὶν ἀναστενάζοντας.

— Θάνα ἢ μοιά μὲ τὴ Αἴζα, εἶπε τὴ ἀπεπνεάσε Ξανά.

Δὲν ἤθελε νὰ τῆς διακόρουν τις γλυκῆς αὐτῆς στιγμῆς, τις ὁποῖες
ἀνεμῖνονταν τόσο καρῶ τῶρα. Μὰ μὰ καὶ δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ
ἀλλοῦς, ταχτοῦσῃτε γρήγορα—γρήγορα τὰ μαλλιά της καὶ τὴν
τοκαλέττα της, ἴσαξε καὶ τὰ μαλλιά καὶ τὸ λαμποδέτη τοῦ Γιώργου
καὶ κἀθεσε ἀντίμου του σὲ μὰ καρέκλα.

— Θάμρετε νὰ εἶχα φῦγι, εἶπε στενοχωρημένα ὁ Βρανάς.

Ὀχι δά, τοῦ ἀπάντησε ἡ Αἴνα. Γιατὶ νάξες γῦγι; Ἦθος,
μὲ βυρξες μόνῃ καὶ μοῦ κρότῃσῃς σπυρροῖά. Ἐγγουα σου, ἀγάπη
μου, κι' ἢ μοιά δὲν θὰ ἰσορροπήσῃ τίποτα.

Ἄκουσαν τώρα τὴν πόρτα κατὸν ν' ἀνοίγῃ. Εἶχε κατέθει ἡ ἐπι-
φροῖνα κι' ἀμέσως σὲ λίγο ἀνοεῖσῃσαν στὴ σάλλα τὰ βήματα τῆς κ.
Αναρδῆ καὶ τῆς Αἴζας.

Ἡ Αἴζα μολοῦσε ἀνεβαίνοντας μὲ τὴν ἐπιφροῖνα.

“Ο Βρανάς ἄκουσε ν' ἀναρῆται τ' ὄνομα του καὶ στενοχωρή-
θηκε. Τὴ θάμρε ἡ Αἴζα βροῖνονταν τὸν τόσο ἀργά στὸ σπίτι, κοντὰ
στὴν Αἴνα; Δὲν θὰ ἔβλεπε τάχα; Γιατὶ ἦσαν
βέβαιος πὸς ἡ Αἴζα τὸν ἀγαποῦσε, παρ' ὅλη
τὴν προθυμία ποῦθεῖε νὰ ἰσορροπήσῃ χάριν τῆς
Αἴνας.

Τὴ στιγμῇ αὐτὴ ἡ Αἴζα μῆρξε στὴν κἀμωρὴ
μαῖν μὲ τὴ μαιά της.

“Ο Γιώργου σφροῖθηκε νὰ τις χαρῆσῃ.

Ἡ κ. Αναρδῆ τὸν χαρῆσῃσε, ὅπως πάντα
μὲ καλοσύνη, χωρὶς νὰ παραξενεῖται ποῦ τὸν
ἐβροῖσε σπίτι. Ἀντιθέτως μάλιστα τὸν εὐχαρί-
στησε :

— Κοιτήσατε σπυρροῖά τῆς Αἴνας; τοῦ εἶ-
πε. Εἰσατε ποῦ καλὸς, κ. Γιώργου.

Ἡ Αἴζα τοῦθοσε ἐπίσης τὸ χέρι της, θέλη-
σε νὰ πῇ κατὸ, μὰ δὲν μπορεσε. Τὰ χέρια της
σάλευταν, χωρὶς νὰ βρῇ λέξι ἀπ' αὐτά. Ἦσαν
χλωμά καὶ τὰ μάτια της λάμπανε σὺν νάχε πε-
ρετό.

“Ο Βρανάς κατὰλαβε πὸς ἔρεπε νὰ φῖγῃ.
Τὸ περιβάλλον τὸν στενοχωροῖσε.

Μόλας ὅμως ἡ Αἴνα τὸ κατὰλαβε αὐτὸ, ἔ-
τρεξε κοντὰ του καὶ τὸν ἐμυλοῖσε.

— Μὰ καθίστε λοιπόν, τοῦ εἶπε. Γιατὶ τόσο
βιαστικῶς; Δὲν ἔχετε οὔτε δέκα λεπτά ποῦ ἤρ-
θατε.

— Ἐχετε δῖχρο, δεσποινίς, καὶ λυποῦμαι πο-
λὸ ποῦ φεύγω, ἀποκρίθηκε ὁ Γιώργου. Δυστο-
χῶς, πρέπει νὰ περᾶσω ἀπ' τὸ γραφεῖο, πρὶν
κλεισθῇ. Περιμένω κατὸν πρόσωπο. Σὰς παρα-
καλῶ, νὰ μὲ συμπαθηθεῖτε...

Ἡ Αἴνα ἐπέμεινε, μὰ ὁ Βρανάς εἶχε πάθει
τὴν ἀπόμωσίν του. Χαμῆρθε κι' ἔφυγε. Κατέ-
θεινε ἔοσις του ἡ Αἴζα, μὰ γελᾷσῃσε.

Ἡ Αἴζα δὲν κατέθειρε νὰ τὸν ξεπροβοδίσῃ, ὅπως πάντα...

Ο ΚΑΚΟΘΑΜΜΕΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΙΑΖΕΙ

Μόλας ἡ διὰ ἀδελφῆς μείνανε μόνες, ἡ Αἴνα εἰρήνη καταπαυγι-
νημένη στὴν ἀγκαλιά τῆς ἀδελφῆς της :

— Αἴζα, Αἴζα μου, φώναξε, εἰμ' εὐτυχισμένη, πολὺ, μὰ πολὺ εὐ-
τυχισμένη!...

Ἡ Αἴζα κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια γὰ νὰ χαμογελάσῃ καὶ
μολαῖς μῦθοσε νὰ προφῆρῃ μὰ λέξι :

— Λοιπόν ;

— Δὲν καταλαβαίνεις, Αἴζα ; Δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν ;

Ἡ Αἴνα μὲθυσμένη ἀπὸ εὐτυχία, τρελλὰ ἀπὸ ἔρωτα, δὲν ἀντιλαμ-
βάνεται τὴν ταρχα, δὲν ἔβλεπε τὴν χλωμάττα τῆς ἀδελφῆς της.

— Λοιπόν; ὁμοῦς μὲ ὀθυσμένη φωνῇ ἡ Αἴζα.

— Λοιπόν, ἀδελφοῦλα μου, ἀπάντησε ἡ Αἴνα, δια τρελοῦσαν ὁ-
πως ποθοῦσα, κι' αὐτὸ τὸ χροιστῶ σὲ σένα, καὶ σὲ σένα, Αἴζα, ἀγα-
πημένη μου Αἴζα...

Συγχρόνως ἡ Αἴνα θέλησε ν' ἀγκαλιάσῃ τὴν ἀ-
δελφῆ της. Μόλας ὅμως ἄγγισε νὰ παρῶμεν τῆς
χέρια, στᾶθηκε κατὰκαρτη, φοβισμένη.

— Αἴζα, τί ἔχεις; ὁμοῦς μὲ πνευματὴ φωνῇ. Εἶ-
σαι κρόα, γιατί; Ἦξέ μου γιατί!... (Ἀκολουθεῖ)

—Τὸ σκέφτηκες καλὰ αὐτὸ ποὺ ζητάς, ἀγάπη μου ; κ. ἔπειτα ὁ Βρανάς.

